

ofte at trække sin sag ud ved at begære genoptagelse af de tidligere truffne afgørelser eller ved at klage til Folketingets Ombudsmand.

Lovforslaget indeholder flere forskellige forslag til ændringer, som skal hindre, at sagerne trækkes unødigt ud.

I forbindelse med behandlingen af lovforslaget om ændring af udlændingeloven i sommeren 1992 gav justitsministeren, hvorunder udlændingeområdet dengang henhørte, tilsagn om at ville nedsætte et udvalg, som skulle have til opgave at overveje yderligere effektivisering af asylsagsbehandlingen.

Udvalget, der har højesteretsdommer Per Sørensen som formand, har den 7. juni 1993 afgivet sin 1. delbetænkning (betænkning nr. 1249/1993) og den 7. februar 1994 sin 2. delbetænkning (betænkning nr. 1265/1994).

Nærværende lovforslag indeholder de forslag til effektiviseringer, som udvalget i sin første delbetænkning er fremkommet med. På et par punkter går lovforslaget videre, end der lægges op til i delbetænkningen, ligesom der i lovforslaget er medtaget yderligere forslag, der kan bidrage til at forkorte og effektivisere asylsagsbehandlingen.

Baggrunden herfor er, at nye tilvejebragte oplysninger om den aktuelle sagsbehandlingstid i asylsager viser, at den samlede sagsbehandlingstid i sager, hvor der er meddelt afslag på asyl efter normalproceduren – det vil sige med klageadgang til Flygtningænævnet – og eventuelt tillige på en ansøgning om humanitær opholdstilladelse, og hvor tiden til behandlingen af eventuelle genoptagelsesbegøring og klager til Folketingets Ombudsmand er medregnet, ikke holder sig inden for den målsætning om en samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid på 8-9 måneder, som blev opstillet i forbindelse med vedtagelsen i sommeren 1992 af lov nr. 482 af 24. juni 1992 om ændring af udlændingeloven.

I punkt 2 nedenfor redegøres der nærmere for de indhentede oplysninger om sagsbehandlingstiden i asylsager. Indenrigsministeriet har arbejdet med at forbedre statistikgrundlaget med henblik på at kunne give mere præcise og detaljerede oplysninger dels om den samlede sagsbehandlingstid i asylsystemet set under et dels om sagsbehandlingstiden hos de enkelte myndigheder, der er involveret i asylsagsbehandlingen, det vil sige politiet, Direktoratet for Udlændinge, Flygtningænævnet og Indenrigsministeriet.

Indenrigsministeriet har således indsamlet oplysninger om sagsbehandlingstiderne i 1993. Disse tal viser, at den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid ikke holder sig inden for den tidligere opstil-

lede målsætning. Resultaterne tyder yderligere på, at sagsbehandlingstiden bevæger sig i negativ retning.

Henset hertil er det fundet nødvendigt at fremsætte forslag til effektiviseringer ud over dem, der er foreslået af Per Sørensen-udvalget i den første delbetænkning.

I den anden delbetænkning er Per Sørensen-udvalget bl.a. fremkommet med forslag til ændringer i Flygtningesnævnets sammensætning. I dag behandles næsten alle sager i et stort nævn bestående af 7 medlemmer. Udvalget har været delt i spørgsmålet om, hvorvidt man kan anbefale en reduktion i antallet af nævnsmedlemmer.

I lovforslaget er indarbejdet det forslag fra nogle udvalgsmedlemmer, som går ud på, at Flygtningesnævnet ved behandlingen af almindelige sager kommer til at bestå af 3 medlemmer, men at sager, der er af principiel karakter, skal behandles i et stort nævn. Som der nærmere er redegjort for i pkt. 4.8. finder Indenrigsministeriet, at det store nævn bør bestå af 7 medlemmer.

Udover forslag til effektivisering af asylsagsbehandlingen indeholder lovforslaget en række bestemmelser om, under hvilke betingelser der kan foranstaltes isolation eller brev- og besøgskontrol over for udlændinge, der frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36. Der skabes herved en øget retssikkerhed for frihedsberøvede udlændinge.

Retstilstanden har på dette område ikke været ganske klar, idet der hidtil i udlændingelovens § 36, stk. 3, alene har været en bestemmelse om, at retsplejelovens regler vedrørende isolation samt brev- og besøgskontrol finder anvendelse med de fornødne lempelser.

Ved de foreslåede regler sker der en præcisering af, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at indgrebene kan foretages. Samtidig fastlægges det, hvem der kan træffe bestemmelse om isolation, brev- og besøgskontrol, og hvortil der er klageadgang over afgørelser herom.

Lovforslaget udmønter derudover et af de 30 indsatspunkter i handlingsplanen fra regeringens byudvalg. Der foreslås således en obligatorisk inddrivelsesordning i de tilfælde, hvor en herboende person har påtaget sig at forsørge en familiesammenført person, men hvor der alligevel senere ydes kontanthjælp til den familiesammenførte. I disse tilfælde skal den herboende (garanten) pålægges at yde betaling for hjælpen, og kommunen vil være forpligtet til at inddrive beløbet.

Det foreslås samtidig, at en herboende ugift samlever også skal kunne pålægges at garantere for forsørgelsen af den samlever, som vedkommende ønsker at blive familiesammenført med. Dette sker for i